

מיכאל מירו

מיכאל מירו משוחח עם יניב הופמן

צילום: לואיז גרין

טכניקה למחול הישראלי לבמה. זה מה שהוא פיתח וזאת הייתה השאיפה שלו.

כשאימא שלי, **שוקי הופמן**, פתחה את "מחולה", היא הכניסה המון טכניקה לשיעורים, כולל לרקוד מחול מודרני ובלט קלאסי. באמת להשתבח. לא להישאר במקום הקצת חובבני, אולי הפשוט יותר, ואולי גם ההמוני יותר. כן למקצע את היכולות הטכניות. ברגע שמתמקצעים, הרצונות, השאיפות והדרישות עולים, גם של הרקדנים וגם של מי שמלמד אותם. כי ברגע שאתה מלומד ויודע עם הגוף, עובד קשה מאוד על הגוף, אז לא מספיק לך לעשות צעדת "שיכול חילוף" או צעדת דבקה. אז אתה מחפש, דברים יותר מתחדשים, יותר משתנים, יותר קשים, יותר מאתגרים.

בין היתר, האנשים העובדים עם רקדנים ברמה גבוהה, נדרשים כל הזמן להביא להם אתגרים חדשים. זה מה שנראה לי שאימא שלי חשה באותן שנים. תמיד היו לה הלהקות הכי טובות בארץ מבחינה טכנית. זה דבר ידוע ש"מחולה" במשך שנים הייתה מובילת ה"סצנה" בתחום המחול הישראלי, ומי שרקד ב"מחולה" היה נחשב לבעל טכניקה מאוד, מאוד גבוהה.

אנחנו כילדים של שוקי, המשכנו בדרך הזאת, כך גם

ש לום לך יניב הופמן, האם נכון לומר שנולדת אל עולם המחול?

כן נולדתי לרקוד. נולדתי לאימא רקדנית וכוריאוגרפית ולאבא אקורדיוניסט. הם עבדו בלהקת "הורה ירושלים" והפכו להיות המנהלים של הלהקה ושל בית המוסיקה בירושלים. אימא הייתה אחראית על המחול בירושלים. ב-1988 הם ממשו את חזונם ופתחו את "מחולה", בית ספר גדול למחול בעיר. בשנים שהייתי ילד רקדתי ב"הורה ירושלים". כשגדלתי עברתי לרקוד ב"מחולה". מגיל 18 אני עובד, רוקד, מלמד ויוצר כוריאוגרפיות ב"מחולה". שם גם הכרתי את אשתי דורית. ב"מחולה" עובדות ורוקדות גם האחיות שלי יעל ונעה וזה הסיפור בקצרה.

זאת אומרת שלא רק אתה, אלא כל המשפחה, היא סביב המחול. יפה. בוא תספר על העבודה שאתה עושה?

תראה, אני גדלתי במחול ישראלי, ב"הורה ירושלים", לאימא שהיא כוהנת מחול ישראלי. אבל "הורה ירושלים" תמיד נחשבה ללהקה ברמה טכנית גבוהה. זה גם ה"כר" שעליו אימא שלי גדלה. היא תמיד העריכה וסגדה ליונתן כרמון שהיה הראשון שהכניס הרבה

יניב הופמן

יניב עם אשתו דורית ואמו שוקי

גיא הופמן - הדור הבא

התשובה שלי הייתה חד משמעית "כן". ואז הייתה איזו שהיא התנגדות של אנשים שאומרים ככה: "אתם לא עושים פולקלור. זה לא פולקלור ישראלי מה שאתם עושים". אז אמרתי להם: "אוקי, זה מה שאתם אומרים כשאתם בארץ. אבל שם כשהם רואים אותנו, הם יודעים שאנחנו ישראלים, הם יודעים שהמחול הוא ישראלי". אז שאלו אותי בתשובה: "אם תכבה את המוסיקה ותשים אותה על 'מיוט' (מצב שקט) אז עדיין ידעו שהמחול ישראלי?". אז אמרתי: "תשמעו, זה כמו שמכל עם אחר אם יורידו את המוסיקה ויורידו את התלבושות, אז אני גם לא יודע אם תדעו מאיזה עם זה". ברור שמכלול המרכיבים זה חשוב, אבל כן יש משהו ישראלי אצלי. אני יכול להגיד שעם כל העכשוויות, יחסית לז'אנר הזה אני נחשב מאוד עכשווי, עדיין תמיד יש חיבור בנושאים. למשל הריקוד שזכה בפסטיבל כרמיאל בארבעה פרסי מחול נקרא "אל עיר אבנים". הריקוד מספר על ירושלים. אני גדלתי בירושלים של פיגועים ומתח, בין חול לקדושה, בין עוצמה ונצחיות ליום יום סזיפי. כך גם בנוי הריקוד. הריקוד הוא לא פולקלור, יש בו תיפופים, הרמות וקפיצות, דברים יותר מתקדמים מבחינה טכנית. יחד עם זאת הוא זכה בכל הפרסים והוא מרגיש ריקוד ישראלי עד כדי כך שבחרו בו לטקס הדלקת המשואות

גדלנו. אז גם אני וגם אשתי **דורית** אותה הכרתי ב"מחולה" והאחיות היותר קטנות **יעל ונעה** וכל המורים האחרים שהם רקדנים שהפכו עם השנים לכוריאוגרפים - כולם עברו ועוברים את המסלול הזה של "להיות רקדנים מקצועיים". לכן הכיוונים שאנחנו הולכים אליהם הינם תמיד עם המון מחול מודרני ומחול עכשווי בפנים.

יש כל הזמן את הזיקה הזאת, את הקפיצה בין המחול הישראלי, לא יודע אם לומר פולקלוריסטי, כי זה לא פולקלור, אבל מחול ישראלי, מודרני ועכשווי. למה זה ישראלי? מכל מיני סיבות. לא רק בגלל שזה צעדי פולקלור. זה יכול להיות הנושאים, זה יכול להיות התלבושות, זה יכול להיות השירים וזה יכול להיות משהו באוריינטציה שמרגיש ישראלי. קודם כל מעצם זה שאנחנו ישראלים, חיים בישראלים ומרגישים כישראלים. זה יכול להיות ריקוד על מתחים שיש, על פיגועים שיש, דברים מאוד "ארץ-ישראלים", על נופים ועל טיולים. אז גם אם זה לא בא בצעדי הורה, זה עדיין נולד כיצירה ישראלית.

זה בדיוק מה שאני רוצה לשאול אותך: מהו מחול ישראלי? מהם הפולקלור, המורשת והתרבות שלנו?

בפאנל שהיה בקיץ בפסטיבל אשדודאנס נשאלתי האם כשאני אופיע בחו"ל עם להקה שלי ועם ריקוד שלי, האם ידעו שאנחנו מישראל? האם ירגישו שזה ישראלי?

יניב הופמן ב"קציר". צילום: תומר הלפרין

"ברגע שמתמקצעים, הרצונות, השאיפות והדרישות עולים, גם של הרוקדנים וגם של מי שמלמד אותם. כי ברגע שאתה מלומד ויודע עם הגוף, עובד קשה מאוד על הגוף, אז לא מספיק לך לעשות צעדת 'שיכול חילוף' או צעדת דבקה"

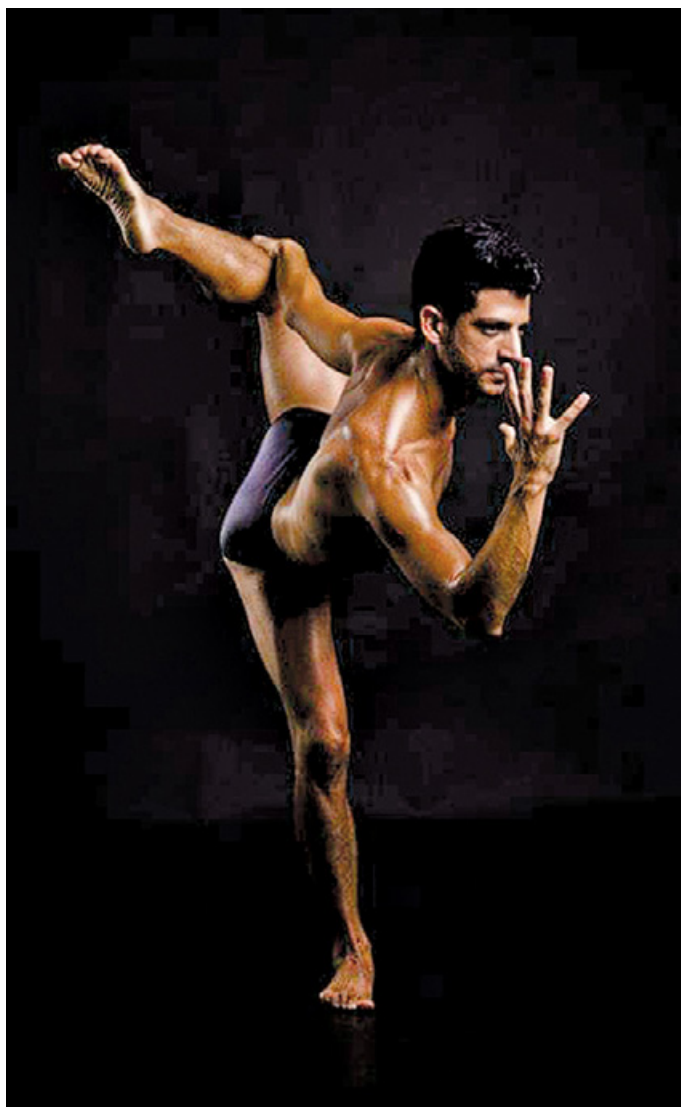
אני פשוט רוצה לשמוע את עמדתך כי זה מאוד מעניין. אתה בעצם אומר ש"מה שאני חווה פה זאת הישראליות שלי"

נכון, אמרת את זה יפה. ופלוס תחבר את האני העצמי. אנחנו בדור שעבר מ"קולקטיב" ל"אני". את זה אמר שלמה ארצי, אבל אני מאוד אוהב את זה. אם השירים שהוא גדל עליהם, זה היה תמיד על "הם" בהתחלה, ואחרי זה "אנחנו". עכשיו הדור אומר "אני ואני": אני מרגיש, אני כותב, אני מדבר.

זה אותו הדבר במחול. זה בסדר, לא צריך להתנגד לזה.

בהר הרצל. זה היה ב-2002 או משהו כזה. זאת אומרת שאני מנסה להגיד, שהנושאים שאני בוחר, לעשות ריקוד על ירושלים ועל היום-יום של ירושלים, מה יותר ישראלי מזה? אז אם מישהו בא וטוען שזה לא מחול ישראלי כי זה לא פולקלור, יש בעיה עם התזה, עם הגישה הזאת. עניתי לך? או לא?

מדגמן מחול. צילום: אלעד דוד

מתוך חזרות. צילום: דורית הופמן

צילומים: תומר הלפרין

"אנחנו בדור שעבר מ'קולקטיב' ל'אני'. את זה אמר שלמה ארצי, אבל אני מאוד אוהב את זה. אם השירים שהוא גדל עליהם, זה היה תמיד על 'הם' בהתחלה, ואחרי זה 'אנחנו'. עכשיו הדור אומר 'אני ואני'"

מחול פולקלוריסטית, להיפך. אני לא רוצה להיות שם כי אני לא אוהב תבניות ואני לא אוהב הגדרות. אני להקת "מחולה". להקת "מחולה" עושה מחול עכשווי ישראלי. בתוך זה אני כן שוזר תמיד, מתוך כבוד שלי לפולקלור, גם יצירות אתניות, אותנטיות או פולקלוריסטיות. גם במופע "אוריינטציה" היו למשל איזה ארבעה שחזורים של יצירות אתניות, כולל אחת שאימא שלי עשתה ב-1980. תחשב לבד, עברו איזה ארבעים שנה. אני תמיד נותן כבוד גם לשחזורים, יש לנו המון כבוד לשחזורים.

אתה מבהיר את עמדתך בצורה מעניינת. אתה נולדת לתוך מציאות מסוימת. כשהתחלת ב"הורה ירושלים", אתה התחלת עם ריקודי העם המוכרים והיום אתה אומר שקרה לנו משהו בחברה וזה מאוד מעניין. עברנו מ"אני בקולקטיב" ל"אני", איך אתה מרגיש עם זה? יש לך געגועים למה שעשית בשנים שעברו, למה שגדלת עליו בעבר?

אם ניקח את ריקודי ההורה של פעם, אז היה כזה של "אנחנו". מעגלים וידיים ושורות והכל מאוד קולקטיבי, אין אינדיבידואל כמעט בכלל. במחול העכשווי, שהוא גם בינלאומי, לא רק שלנו, יש המון אינדיבידואליות גם הנושאים הופכים להיות אישיים. זה בינו לבינה, בינו לבינו, בינה לבינה לא משנה. וזה דברים של רגשות, של תחושות, דברים שבאו מעולם המחול המודרני, ללא ספק. על זה תלביש את המצלול ואת השיר הישראלי.

למשל השנה עשיתי מופע שנקרא "אוריינטציה". זהו מופע שלוקח את המחול העכשווי ומלביש אותו על מוסיקה אוריינטלית. מיד כשאתה לוקח מוסיקה אוריינטלית, זה משנה לך מן הסתם את איך שאתה בונה את הריקודים. זה מכוון אותך לאן שהוא. אני רציתי לעשות חיבור, לא ללכת למקום האתני האותנטי. רציתי לחבר מחול עכשווי על מוסיקה אוריינטלית ויצא מאוד מאוד מעניין.

המופע כל כך הצליח בפסטיבל אשדודאנס, שכבר הזמינו אותו לעוד תיאטראות. אז אם זה מצליח אז יש כאן אינדיקציה שיש לזה קהל ושזה אולי גם טוב. גם זה משהו שעלה בפאנל באשדוד. מישהי אמרה: "האם אנחנו מרמים את הקהל כשאנחנו אומרים שזה מחול פולקלוריסטי?". אני אף פעם לא קראתי לזה להקת

צילום: תומר הלפרין

לזרום עם הקדמה. זאת אומרת אני מסתכל על זה הפוך ממה שנאמר בפאנל.

אם להקה כמו להקת "מחולה", שהיא להקה מצוינת, מצליחה לשמר יצירות פולקלור ברמה מאוד גבוהה של ביצוע, זה דווקא מחמיא לפולקלור וגורם לאנשים שמעריכים את "מחולה" בגלל העכשוויות שלה, להיחשף לפולקלור. דווקא לא להסתכל עלינו כארכאיים. המון פעמים הקהל הצעיר שמסתכל על להקות פולקלור או על דיוני פולקלור, כמו שהיה בפאנל באשדודאנס, אומר לי: "מה זה השעמום הזה? מה זה החטיארות הזאת? יאללה תתקדמו". ככה הם מסתכלים על זה. כשהם מסתכלים על מופע של "מחולה" הם לא מסתכלים על זה ככה. זה דווקא הניצחון. להביא את הפולקלור, להנגיש אותו לחברה הצעירים. כי הוא מונגש ברמה מאוד, מאוד גבוהה. לא להישאר עם זה של פעם אלא להפוך אותו לאטרקטיבי ועכשווי להיום. בעיני דווקא זאת המשימה. אם היו מבינים את זה כל מיני אנשים שמנסים להחיות את הפולקלור, כי גם על זה דובר בפאנל: "בואו תעזרו לנו להחיות". קודם כל, למה צריך להחיות. אם צריך להחיות, סימן שהוא מת. ואם הוא מת, צריך לנסות להבין למה הוא מת. יכול להיות שהדרך להחיות אותו היא זו שממיתה אותו.

אני רוצה לצטט לך דברים שאמר יגאל אלון: "עם שאינו יודע את עברו, ההווה שלו דל ועתידו לוט בערפל". מה שאתה אומר הוא שאתה לוקח את העבר.

אני לגמרי שם. אני חושב שאני מאוד, מאוד משמר את העבר ומכבד את העבר. אני רק מוצא את הדרכים

צילום: לשכת בית הנשיא

קודם כל אני בן אדם שיש לו המון ערך לנוסטלגיה. אני אגרון. אני שומר את כל האלבומים, הצילומים וקלטות הוידאו ואני מעלה בפייסבוק הרבה זיכרונות. יש לי אלבומים מכל השנים. לא כולם כאלה סנטימנטליים להיס-טוריה שלהם ולעבר שלהם הפרטי והלא פרטי. אני הוא זה ששומר להורים את כל הדברים ותמיד יודע. אימא שלי תמיד שואלת אותי מתי היה אירוע ואני תמיד יודע להגיד לה. יש לי המון ערך לעבר ולהיסטוריה. יחד עם זאת אני אדם שמאוד נוטה להתקדם ולא לקפוא על השמרים. אני כל הזמן חושב קדימה איך להתחדש,

מתוך יצירה "גם בנים רוקדים", הוריאוגרפיה: יניב הופמן. צילום: דורית הופמן

אבל בעיני, אנחנו משיגים את זה ממקום אחר ועם ערך הרבה יותר גדול.

יניב הופמן, האם תסכים למשפט המסכם "אני משמר את העבר אבל בונה גם את העתיד"?

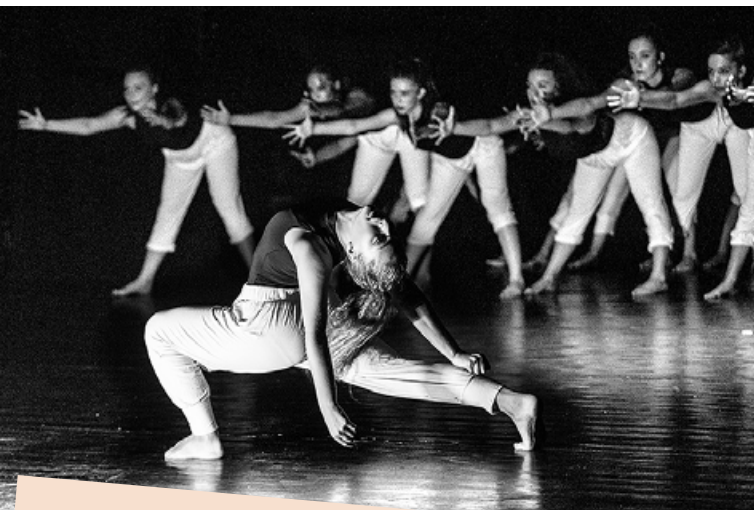
מאוד ורסטיליים הלומדים לאהוב פולקלור ישראלי. מדובר כאן על מאסה גדולה של רקדנים צעירים ולא על איזה שלושים רקדנים, נאמר את זה בהומור, שבחרו ללמוד פולקלור ישראלי. בעיני זה ההישג. אז נכון שאין לנו להקת פולקלור אחת מובהקת שעושה רק פולקלור,

האטרקטיביות להביא אותו לדור הצעיר כדי שהם ירצו להיות שם. אני לא רוצה להכריח אותם להיות שם. אני רוצה שהם ירצו להיות שם. "מחולה" היא רשת גדולה של בתי ספר למחול הפועלת בארבע ערים. בכל עיר יש כמה מאות תלמידים. בכל שנה יש ברשת כאלפיים תלמידים. אצלנו המחול הישראלי הוא חובה. זאת בניגוד למקומות אחרים שרק מי שנרשם ללהקת המחול הישראלי רוקד מחול ישראלי. בלהקת "מחולה" התלמידים מחויבים לעשות פולקלור. כל תלמיד ותלמידה שנרשמים למחולה, לומדים גם מחול ישראלי, גם פולקלור, גם פינות של הורה וריקודי הורה. הם לומדים את זה יחד עם הטכניקה של המחול המודרני והטכניקה של ה"היפ הופ". זה הופך אותם לרקדנים

"אני חושב שאני מאוד, מאוד משמר את העבר ומכבד את העבר. אני רק מוצא את הדרכים האטרקטיביות להביא אותו לדור הצעיר כדי שהם ירצו להיות שם.:

"ימי תשובה". צילום: דורית הופמן

"בשנה שעברה עשיתי הפקה ענקית שנקראת 'רוקדים שוקי'. לקחתי את כל ארבעים שנות היצירה של אימא שלי, הבאתי את כל רקדני העבר וההווה של 'מחולה', כולל בוגרי 'הורה', ושחזרנו את שש עשרה העבודות הכי טובות שלה"

מעולה, אמרת מעולה. אני אסיים בזה שרק בשנה שעברה עשיתי הפקה ענקית שנקראת "רוקדים שוקי". לקחתי את כל ארבעים שנות היצירה של אימא שלי, הבאתי את כל רקדני העבר וההווה של "מחולה", כולל בוגרי "הורה", ושחזרנו את שש עשרה העבודות הכי טובות שלה. זאת הייתה חגיגה לעבוד על הריקודים האלה, לבצע אותם ולהופיע איתם באולמות גדולים בהיכל התרבות כרמיאל, בתיאטרון "סמולרש" ובהיכל אומנויות הבמה בהרצליה. מדובר במאות רבות של אנשים שבאו לצפות במופע וזה עלה ביו-טיוב ותועד בסרטונים. מה זה אם לא שימור? ארבעים שנות יצירה של פולקלור ישראלי משובח, ברמה טכנית גבוהה. עבדנו על זה קשה. לקחתי את כל הרקדנים המודרניים שלי, רקדני "מחולה" של היום, וכולם רקדו שנה שלמה רק פולקלור ישראלי מתוך הכבוד ל"רוקדים שוקי". זה בדיוק זה. אין לי ספק שאני מכבד את העבר אבל מחבר את זה כל הזמן לדור של העתיד.

ניב הופמן, מה אני יכול לאחל לכם, לרקוד ולשמוח ולעשות טוב גם לעצמכם וגם לאחרים.

עורכת אודישנים לרקדנים ורקדניות לשנת 2022 בחודש אוקטובר 2021

הלהקה ייצגה את ישראל ב-79 מדינות בכל רחבי העולם לאורך 40 שנות קיומה.

בשילוב טכניקה קלאסית וסגנונות מחול: מודרני, פולקלור ישראלי ועכשווי האווירה בלהקה כיפית חברתית מאתגרת ומעניינת

להרשמה ופרטים
בטלפון: 050-5516015 מוטי

להקת המחול הייצוגית של מדינת ישראל איילות הנגב סטודנטים בן גוריון בנגב

ובוגרים בגילאים 17 עד 26

ניהול אומנותי וכוריאוגרפיה: מוטי אלקיס.
טכניקה וניהול חזרות: אנטולי שנפלד

